

ACCA: PRIMERA JUNTA, 1979-1980

José Corredor-Matheos

La recuperació de la democràcia i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya va obrir la possibilitat de crear una associació pròpia de crítics d'art. Fins aquell moment, els crítics catalans estavem agrupats en una secció de l'Asociación Española de Críticos de Arte, a través de la qual es podia accedir a l'Associació Internacional, AICA. Per assolir els nostres propòsits es va crear, el 3 de juliol de 1978, un comissió gestora, de la qual vàrem formar part Casàreo Rodríguez-Aguilera, Rafael Santos Torroella, Daniel Giralt-Miracle, Maria Teresa Blach, Josep Vallés Rovira i el autor d'aquestes línies. El 28 de novembre del mateix any es va aconseguir del Ministeri de l'Interior la aprovació dels Estatuts i el reconeixement jurídic d'una Associació Catalana de Crítics d'Art. Després de diverses votacions, el dia 10 de juliol de 1979, va ser elegida la primera Junta Directiva, formada per Josep Corredor-Matheos, president; Daniel Giralt-Miracle, vicepresident; Rosa Queralt, secretària; Glòria Moure, tesorera, i Glòria Picazo, Francesc Vicens i Mercé Vidal, vocals.

Els objectius de l'Associació, tal com estableien els Estatuts, eren, bàsicament: la defensa dels interessos professionals dels crítics i tractadistes d'art, promoure la investigació artística a tots els nivells, vetllar pel desenvolupament, augment i conservació del patrimoni artístic del país, i la relació amb les associacions de l'Estat espanyol o internacionals que perseguissin objectius iguals o similars. Cal afegir que, des del primer moment, es va obrir l'Associació, no només a aquells professionals que practicaven la crítica a diaris i revistes i als tractadistes que ho feien a través dels llibres, sinò també als professors universitaris.

Tenim en compte les dificultats i problemes sorgits en la formació de aquesta primera Junta vaig decidir, des d'abans de l'inici del nostre mandat, mantenir-me en la presidència en el període d'un any i no tornar-me a presentar. En aquest curt període vàrem tenir la feixuga responsabilitat d'establir les vies per on havia de desenvolupar-se

l'activitat de la l'Associació. Una de les primeres funcions va ser establir relacions amb les institucions autòmiques catalanes i amb l'Asociación Española de Críticos de Arte (AECA), perquè els nostres socis formessin part en bloc de la AECA i poguessin accedir a l'AICA, a més de múltiples funcions de tipus pràctic, com trobar una seu, que es va fixar al Foment de les Arts Decoratives, FAD; obrir un apartat de Correus; preparar un directori dels socis; establir la cuota d'associat; demanar que els socis poguessin entrar gratuïtament als museus de Barcelona i aconseguir patrocinis que ampliessin les possibilitats del nostre magre pressupost, així com anar establint mesures per la defensa dels nostres drets professionals i informar als socis de la marxa de la nostra actuació. Mereix una menció especial el fet que obtinguéssim que Joan Miró ens fes el logotip, a través de la gestió personal del membre de la Junta Francesc Vicens, director de la Fundació Miró de Barcelona. Naturalment, donada la il·lusió amb que encetàvem la nostra tasca, ens vam fixar, amb gran ambició alguns altres objectius, que no es podrien aconseguir, com la publicació d'un butlletí i un centre de documentació.

Fet important va ser la celebració a Barcelona, durant quatre dies, de bona part de les sessions del Congrés de la Associació Internacional de Crítics d'Art (AICA), que es celebrava a Espanya degut a la fallida de la seu prevista per aquell any. El president de l'AICA era aleshores el nostre prestigiós consoci Alexandre Cirici, el qual va presidir la sessió de Barcelona, juntament amb el president honorari de l'AICA, René Berger; Jacques Meuris, el seu tresorer; Jean Moulin, secretari general, Antoni Bonet Correa, president de la Espanyola i persona pròxima i favorable a les nostres inquietuds, i jo mateix, com a president de la Catalana. Indubtablement, aquest fet va suposar un reconeixement internacional de la nostra existència com a Associació autònoma, encara que no realment independent, fins al punt que poguéssim accedir directament a la Internacional. Amb ocasió d'aquest Congrés varen ser admesos com a membres de l'AICA alguns dels nostres socis.

En la gestió interna de l'Associació, la Junta va crear diverses comissions per aprofundir en la preparació d'algunes qüestions, tot mantenint les activitats corrents pròpies dels inicis i posta en marxa

d'una nova associació, i es va anar ampliant sensiblement el nombre de nous socis. Acabat el nostre període es van convocar noves eleccions, de les quals sortiria la nova junta, presidida per Daniel Giralt-Miracle.